

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Pecinovsky_Josef-Hirnetuv_Labyrint.pdb

PDB Name: Pecinovský Hirnetův labyrint
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.1.2009
Modification Date: 12.1.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Josef Pecinovský
Hirnetův labyrint
www.pecinovsky.cz/josef

> "Ty pacholku," zařval jsem na Andreje, ale to už mě nemohl slyšet.

Zmocnila se mne neuvěřitelná panika. Srdce mi prudce bušilo, cítil jsem je až v krku. Čelo se mi polilo studeným potem a nebyl jsem dalek mdlobám.

Ted', ted' mi měly podle všech předpokladů začít tuhnout svaly, srdce mělo svůj tep zpomalovat, právě tak měly zamrzat i elektrony na svých nekonečných drahách v atomech, z nichž se skládalo mé tělo, a má mysl se měla propadat do prázdna, z něhož není návratu...

Ale nic z toho se nedělo, jen ten buchot parního stroje, ozývající se z mé hrudi, byl slyšet široko daleko, po celém sále galerie, až tam, kde za stěnou končil svět.

Co tím Andrej zamýšlel, když mě pozval do galerie? Proč se tak potutelně usmíval, když mi ukazoval svůj nový obraz?

Nazval ho vzletně - Labyrint. Proč - nevím. Obraz nebyl ničím zvláštní, snad jen tím, že na něm byl namalován motiv místnosti, v níž jsme se nacházeli. Na stěně tytéž obrazy, které jsem viděl ve skutečnosti, a uprostřed na stěně - Andrejův obraz Labyrint... Proč mě vyzval, abych právě do toho obrazu vstoupil Hirnetovým rámem, který, jak známo, dokáže dát obrazu třetí rozměr a tedy i prostor, který dokáže z obrazu udělat jiný svět?

A proč ve chvíli, kdy jsem do obrazu vstoupil, Andrej Hirnetův rám odsunul? Chtěl se mne zbavit? Chtěl mě zničit?

Také se to dělává, ale ne tak, aby oběť na obraze zůstala v zorném poli návštěvníků.

Malý ostrý obdélník, tetelící se jako fata morgana ve žhavém slunci nad silnicí, jediná spojnice s reálným světem, zmizel. Zůstal jsem tu sám.

Poprvé jsem se octl v nereálném světě obrazu. Ale on je až úžasně reálný, plný světla a prostoru, a dokonce zde plyne i čas.

Srdeční pumpa zpomalovala svůj zběsilý rytmus. Pomalu jsem se uklidňoval. Čekal jsem, že Andrej každou chvíli opět přisune Hirnetův rám k obrazu a vysvobodí mě. Marne.

A přede mnou - prázdný sál, obrazy na zdi a mezi nimi ten, který mě tak láká. Jmenuje se přece - Labyrint. Vidím v něm tentýž sál, tutéž podlahu, tytéž stěny, tytéž obrazy.

A nedaleko obrazu - jak jsem si ho mohl dřív nevšimnout - stojí Hirnetův rám. Musí tam stát, když Andrej namaloval motiv sálu naprosto přesně.

Tak ted' se ukaž, Andreji, jaký jsi malíř. Jestli jsi dal do tvorby celé své srdce, pak je Hirnetův rám Hirnetovým rámem, tedy technologickým zázrakem. Pokud ne, je to jen pár tyček složených do pravého úhlu a mezi nimi nikdy nevznikne žádné pole, a pak sbohem, nikdy se do obrazu nedostanu. A také se nikdy nedostanu odsud.

Když jsem strkal před sebou Hirnetův rám za ohlušujícího skřípění nemazaných koleček, pronásledovala mě utkvělá myšlenka - proč jsem přesvědčen, že cesta odsud vede právě tudy?

Čepy zaklaply do úchytlů. Hirnetův rám stál na svém místě a já pozoroval tu proměnu. Obraz, dosud jen plátno pokryté nepravidelně barevnými skvrnami, získal náhle prostor a neuvěřitelnou hloubku a v mezích možnosti působil dojmem reálného světa. Co to vlastně je? Jen iluze, klam, nebo skutečný prostor? Pokud je ten prostor skutečný, kam vlastně zasahuje? Vždyť za obrazem je stěna, cihlová stěna, a za ní pak jen ulice.

Nemá smysl přemýšlet nad principy něčeho tak nepochopitelného jako je Hirnetův rám. Musím se ted' starat sám o sebe. Tam přede mnou je reálný svět, a když do něj proniknu, mám naději na to, že se dostanu zpět do světa skutečného.

Necítil jsem nic, když jsem procházel hranicí mezi dvěma světy - světem obrazu a světem reality. Aspoň jsem se domníval, že se jedná o svět reality. Proklouzl jsem dovnitř stejně snadno, jako kdybych prošel dveřmi.

A stál jsem na naleštěných parketách v sále galerie, a ten sál byl až neuvěřitelně prázdný, a právě tak neskutečný.

I on byl jen namalovaný, i on byl pouhou iluzí, i on byl jen světem za rámem.

Kam až sahá Andrejova fantazie? I tento sál je totožný s předchozími, i tady stojí Hirnetův rám připravený k použití, i tady visí na zdi tentýž obraz...

Co mám ted' udělat? Mám se vrátit? Chvějící se okno Hirnetova rámu za mnou mne vyzývá k návratu, naproti tomu další obrazy mne vyzývají, abych k nim přistavil Hirnetův rám.

Ani jedna z těchto cest nemá smysl, obě tyto uličky jsou slepé od samého počátku. Takto bych mohl prolézat desítkami

rámů vnořených do sebe jako figurky matřošky.

Cesta zpět vede jinudy. Ted' musím vzít rozum do hrsti.

Někde tady musí být klíč k celému problému. Andrej mě vedl galerií překotně, vlastně mi ani nedovolil, abych se pořádně rozhlédl. Proč? Co jsem neměl vidět?

Prohlížím si ostatní obrazy na stěnách. Jsou to plátna starých mistrů a není na nich nic zvláštního. Jen jeden obraz se od nich liší, ano, je to Andrejův Labyrint.

Proč visí jeho plátno právě mezi těmito obrazy. Je v tom záměr nebo náhoda? Ale obraz je namalován dobře, a proto jsou tu přede mnou i pootevřené dveře.

Se skřípěním se otvírají, když do nich strčím. Jak podivně reálný je svět obrazu - dveře skřípějí, ale žádný jiný zvuk se tu neozývá.

Procházím do dalšího sálu. I tady jsou samá stará plátna, kromě jediného.

Poznávám Andrejův rukopis. Zvláštní, je to opět pohled do sálu galerie, ale tentokrát do jiného. Jen chvíli se orientuji - ovšem, je to tento sál, poznávám jej naprosto bezpečně. I tady visí na zdi stejná plátna, i tady je vidět na obraze Andrejovo plátno.

Možná, že tady je klíč k celému problému. Ale nikde tu nevidím Hirmetův rám. Vracím se proto zpět a беру si ten rám, který tu doposud nečinně stojí. Po očku pomrkávám k protější stěně - uklidňuje to lehké chvějí v prostoru, znamená to, že cesta zpět pořád ještě není uzavřena.

Postavil jsem rám k Andrejovu obrazu a bezhlavě pronikl dovnitř.

Kam jsem se teď vlastně dostal? I když jsem pořád v galerii, jsou tu vlastně jen dvě možnosti - buď jsem se propadl o další úroveň hlouběji do světa Andrejových myšlenek, nebo se vracím zpět na povrch, blíž k reálnému světu.

Ostatně, brzy se to dovím. Opět procházím dveřmi a vracím se zpět do sálu s Labyrintem.

Ovšem, už jsem to pochopil - Andrej na mne uchystal Labryint. Labyrint sestavený ze dvou obrazů v různých sálech galerie a dvou Hirmetových rámců. Jsem teď ve druhé úrovni od reálného světa, ale tady lehké chvějí u stěny naszančuje, ež s emohu vrátit zpět do první úrovně.

Rámem přistaveným k obrazu Labyrint pronikám do první úrovně pod povrchem, a jak vidím, Andrej přestal žertovat a přistavil Hirmetův rám zpátky k obrazu.

Doslova jsem proskočil ven. Jsem v reálném světě.

"Prosím tě, jak to vypadáš?" zhrzil se Andrej. Nechápal jsem nic, dokud mi neukázal zrcadlo. Co se mnou udělala ta čtvrt hodina - tomu bych nikdy nevěřil. Vytřeštěné oči, pohublá rudá tvář, rozcuchané vlasy, zpocená celá tělo, chvějící se ruce, na první pohled vyděšená troska.

"Doufal jsem, že na to hned přijdeš," říkal napůl omluvně a napůl ironicky. "Byly to dva obrazy se sousedním motivem. Ne, neboj se, nezavádím do umění nové termíny. Prostě jsem na nich zobrazil sousední místnosti. Ve skutečnosti jsou propojeny dveřmi, zajímalo mne, zda tomu tak bude i tam uvnitř, za Hirmetovým rámem. Trvalo ti to trochu déle, ale nakonec jsi labyrintem prošel."

"Ano, ale..." snažil jsem se ze sebe setřást paniku. Na okamžik jsem se zamyslel. "Ale vždyť já jsem vyšel ven tímtož obrazem," namítl jsem.

"Vidím, že se ti to v hlavě trochu pomotalo," ušklíbl se Andrej. "Přišel jsi přece odtamtud," ukázal do sousedního sálu.

"Ale já jsem tam nikdy nebyl!" zařval jsem. Asi jsem to řekl tak přesvědčivě, že mi okamžitě uvěřil.

"Ale potom," namítl a skončil uprostřed věty. Oči se mu doširoka rozevřely, jak si mne prohlížel. "Ale potom, ty nejsi ty, ale..."

"Co ale?" nechápal jsem.

Jako zkoprnělý jsem hleděl na jeho pravou ruku. Neobyčejně jemnými pohyby ovládal prvky Hirmetova rámu všemi šesti prsty